

Anna Gavaldà

De tot cor

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

ANNA GAVALDA

De tot cor

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Fendre l'armure*

© le dilettante, 2017

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).

Tots els drets reservats.

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: abril del 2018

© de la traducció: Oriol Sánchez i Vaqué, 2018

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: gama, sl
Imprès a Egedsa

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.317-2018
ISBN: 978-84-297-7666-9

—Prou, ja. No cal que insisteixis.

No em venia gens de gust anar-hi. Estava esgotada, em sentia lletja i, a més, no m'havia depilat. En aquests casos, no em sento gens segura i, com que sé que no tocaré cuixa, sempre acabo més feta pols que en una era.

Ja ho sé, soc massa perepunyetes, però, què hi farem, és més fort que jo, si no estic impecable i amb el cony ben arreglat, passo d'obrir-me a ningú.

Per no dir que m'havia empenyat amb l'imbècil de l'encarregat mentre acabava d'obrir les caixes, i això m'havia deixat tocada.

Era per culpa de la nova gamma de ProCanina, la *Puppy Sensitive*.

—No la vendré —li repetia jo—, no la vendré. És una presa de pèl. «Ajuda al desenvolupament del cervell i de la vista» —vaig rellegir tornant-li el coi de bossa de pinso a vint-i-set euros els tres quilos—, desenvolupament del cervell, i un be negre, si fos veritat, se'l podrien menjar ells mateixos, colla d'imbècils.

El panoli de l'encarregat s'havia allunyat remugant: que si el seu informe, que si la meva manera de vestir, que si el meu llenguatge, que si el meu contracte indefinit que no

tindrè mai, i que si això i que si allò, però tant se me'n refot. No em poden fotre fora i ho sap tan bé com jo. Des que hi soc, els beneficis s'han duplicat i amb mi els vaig portar tota l'antiga cartera de clients de Favrot, o sigui que...

A prendre pel cul, això de fitxar. A prendre pel cul.

No entenc per què està tan pesat amb aquest proveïdor. M'imagino que el comercial li deu prometre de tot. Carcasses de mòbil en forma d'os, pasta de dents per al seu caniche o caps de setmana a la platja... O, millor i tot, un cap de setmana camuflat de seminari sobre vendes per anar a follar lluny de la mestressa.

Seria molt propi d'ell...

Era a casa de la meua amiga Samia. Menjava pastissets de sa mare mentre mirava com s'allisava els cabells, ara un floc, ara un altre floc, ara un altre floc. Així s'hi estava hores. Al costat d'això, portar el vel era l'alliberament de la dona. Jo em llepava els dits plens de mel i li admirava la paciència.

—Però, aviam... Des de quan veneu coses per als papis?

—em va preguntar.

—Què?

—El pinso aquest que dius...

—No. Puppy. Vol dir quisso en anglès.

—Ah, perdó —reia—, sí, i què? Quin problema hi ha? No t'agrada el gust que té?

—...

—Au, va, no facis aquesta cara. No es pot dir res. I, va, vine amb mi aquesta nit. Va..., sispli... Ei, Lulu... No em deixis penjada aquesta vegada.

—A casa de qui és?

—L'antic company de pis de mon germà.

—Ni tan sols el conec.

—Jo tampoc, però tant és! Mirem, triem, aquest per tu aquest per mi, i ens ho expliquem!

—Coneixent ton germà, serà una cosa de pijos...

—I què? Estan bé, els pijos! Bona teca, senyora! No necessites trucar a catorze cosins per trobar neu i, al matí, n'hi ha que fins i tot et porten croissants.

La veritat és que no en tenia gaires ganes. No gosava dir-l'hi, però tenia un munt d'episodis de *Sexy Nicky* endarrerits, i a més n'estava farta dels seus plans de pidolaires.

Trobava depriment la idea de tornar a agafar l'RER, tenia fred, tenia gana, feia pudor de caca de conill i em venia de gust estar-me soleta al llit amb la meva sèrie.

Va deixar la planxa per als cabells i es va agenollar davant meu, amb la boca en forma de cor i les mans juntes.

Bé.

Em vaig dirigir cap al seu guarda-roba tot sospirant.

L'amistat.

L'única cosa que contribueix al desenvolupament del meu cervell.

—Agafa el meu top Jennyfer! —em va deixar anar des del lavabo—. T'anirà superbé!

—Ja... Això que sembla de puta?

—Què dius! És preciós. A més, hi ha una bestiola d'es-tràs al davant. Et queda de conya, fes-me cas!

Molt rebé.

Em va deixar la màquina per als pèls del parrús, em vaig dutxar i vaig fer mans i mànigues per fer entrar ara un pit i ara l'altre a la seva samarreta XXS amb l'estampat de la Kitty brillant.

En arribar a baix al portal, al costat de les bústies, em vaig girar davant del mirall per comprovar que es veia bé la barbata del meu Moumou per damunt de la regatera.

Doncs no, merda... Em vaig haver d'abaixar una mica els texans ajustats.

M'encantava aquell tatuatge. Era Mouchou (em sembla que s'escriu Mushu, de fet) (el drac de Mulan) (aquests dibuixos animats, i no és broma, els he vist almenys cent cinquanta vegades i, cada vegada, he plorat. Sobretot en el moment de l'entrenament, quan ella arriba a enfilar-se a dalt de tot del pal).

El paio que me'l va tatuar em va jurar que era un d'autèntic de l'època Ming i me'l crec perquè ell també és xinès.

—Uau... Et queda genial.

Com que era la meva millor amiga, no vaig fer gaire cas del compliment, però, quan vaig veure la cara del paio que sortia de l'ascensor, vaig entendre que sí que molava.

Se l'hi n'anaven els ulls.

La Sami li va assenyalar la paret.

—Ei, senyor... Allà hi ha l'extintor...

Abans que reaccionés, ja érem al carrer corrent cap a l'estació petant-nos de riure i agafant-nos les mans ben fort perquè, amb els talons que dúiem, érem ben bé com en Bambi i en Tambor a *Holiday On Ice*.

Vam agafar el tren SCOP de les 19.42 i ens vam assegurar que, si la cosa s'allargava, sempre hi hauria el ZEUS de tornada a les 00.56. Llavors la Samia va treure els seus sudokus, i ens hi vam concentrar com dient «passo de tot, ni em miris»; perquè si no, és que no ens deixen en pau durant tot el viatge.

Gent de pasta, tens raó. Hi havia almenys quatre portes amb codis diferents abans d'arribar al pica-pica.

Quatre!

T'ho juro, la comissaria de Bobigny al costat d'això era la granja de Playmobil.

Per un moment vaig arribar a creure que ens passàriem la nit darrere del contenidor groc. Al·lucinava. El típic pla rave de la Sami.

Sort que un tio va treure a pixar el seu schnauzer nan, que, si no, encara hi seríem.

Ens vam abraonar contra ell. El pobre em sembla que es va cagar a les calces. Però jo no aixafaria mai un animal. Tot i que confesso que els schnauzers no em fan gaire el pes. No m'han agradat mai els pèls durs. La barba, els bigotis, el serrell del ventre, els contorns de les potes i tot plegat és, la veritat, massa entretingut d'arreglar.

A força de donar la tabarra a tots els intèrfons, al final ens van deixar entrar i, ja amb l'escalforeta, no vam trigar gaire a trobar l'anticongelant.

Tot xarrupant una copa de ponx tebi i tirant a fastigós, vaig fer un gir de 360 graus per inspeccionar la mercaderia de l'autoservei.

Puf... Ja trobava a faltar la sèrie. Només hi havia nens emmarats de casa bona. No eren el meu tipus.

Era un rotllo d'artistes, si ho vaig entendre bé. L'exposició de fotos d'una tia que havia anat a l'Índia o no sé a quin país. No vaig mirar gaire. Per una vegada que estava en un barri de rics, no tenia ganes que m'ensenyessin fotos de pobres.

Bé, ja ho tenia prou vist a caseta.

La Sami ja estava fent tornar boig una mena de gòtic amb tupè rebel i rímel de sa mare i, francament, no em feia el pes la seva moguda carnavalesca, però llavors vaig veure que el seu petit Dràcula clavetejat tenia un col·lega vestit de Gucci just al seu costat.

Allò era una altra cosa. Se'm va encendre la bombeta. Era la selfie bona.

I és que ja me la conec, la nena. La idea que, per primera vegada a la vida, potser es refregaria amb un cinturó de Gucci que no venia dels encants de la porta de Clignancourt, sens dubte facilitaria el camí al tio.

Més ben dit, a la seva polla.

Perquè no semblés que aguantava l'espelma, vaig anar a donar un cop d'ull al pis.

Uf.

Només hi havia llibres.

Vaig plànyer la dona de fer feines...

Em vaig acostar a mirar la foto d'un gat. Era un sagrat de Birmània. Es veia pels seus mitjonets blancs. M'agraden,

però són delicats. I Déu n'hi doret el preu... Per un sagrat tens dos siamesos, surten cars els mitjonets. Però allò em va fer pensar que encara tenia pendent de desembolicar tots els rascadors de corda i les catifetes. Uf... Ja no em queda lloc al prestatge. Esperaré el final de l'oferta dels...

—Et presento l'Arsène.

Hòstia, m'havia espantat, aquell burro.

No l'havia vist. El paio que hi havia a la butaca just darrere meu. Estava amagat a l'ombra i només se li veia la cama. En fi... Els mitjons quicos i les botines negres. I també la mà sobre el braç de la butaca. La seva mà gran que jugava amb una capseta de llumins.

—El meu gat. De mon pare, per ser exactes. Arsène, et presento la...

—Eh... Lulu.

—Lulu?

—Sí.

—Lulu... Lulu... —va repetir adoptant un to supermisteriós—. Lulu, és potser Luce o Lucie. O bé Lucille... També Ludivine... Si no és... Lucienne?

—Ludmila.

—Ludmila! Quina sort! Una heroïna de Puixkin! Què se n'ha fet del teu Ruslan, estimada? Continua buscant-te amb aquell murri d'en Rogdai?

Auxili.

Merda, cada vegada que n'hi ha un que s'escapa del manicomi, segur que és el que em toca a mi.

Tens raó. Quina sort.

—Perdona? —vaig fer.

Es va aixecar i vaig veure que no tenia el físic dels seus peus. Que era guapet i tot. Escanyolit, no m'acabava de fer el pes.

Em va preguntar si volia beure alguna cosa i, quan va tornar amb dos gots que no eren de plàstic, sinó autèntics gots de vidre de la seva cuina, vam sortir a fumar al balcó.

Li vaig preguntar si Arsène era per l'Arsène Lupin i els seus guants blancs perquè captés de seguida que no era tan curteta com semblava, i llavors, d'entrada, li vaig veure com una expressió de decepció en la mirada. Em va felicitar exagerant el to, però es veia clar que es deia a si mateix: Ah, merda, no serà tan fàcil de follar-me-la com em pensava, aquesta ximpleta.

I sí. No t'has de refiar de les aparences. Soc barroera, però és el meu camuflatge. Com els dragons sobre els troncs d'arbre o les guineus àrtiques que canvien de pelatge a l'hivern, el meu aspecte no són els meus colors autèntics.

Hi ha unes gallines, no recordo com es diuen, que tenen plomes darrere les potes, així esborren les petjades a mesura que avancen. Doncs, bé, jo soc així, però en sentit contrari: ho barrejo tot abans d'entrar en contacte.

Per què? Perquè el meu cos falseja la meva naturalesa.

(I encara més quan em vesteixo amb les samarretes de paper de matamosques de la meva amiga Samia, ho confesso.)

Llavors vam començar pel seu gat, després pels gats en general i, seguidament, pels gossos i bla bla bla, que són menys nobles però increïblement més afectuosos i, a

partir d'aquí, inevitablement, vam anar a parar a la meva feina.

Li va fer molta gràcia saber que jo era la responsable de totes les bestioles de l'Animaland de Bel-Ébois.

—Totes?

—Sí, totes... Els cucs per a esquers, els gossos, els cobais, els jerbus petits, les carpes, les cotorres, els canaris, els hàsters i... què més... Els conills... nans, porquins, angora... I tots els que oblidó per culpa del rom, però que també hi són, eh!

(De fet, no en soc pròpiament la responsable, però, com que ell vivia davant de Notre-Dame i jo darrere de l'Stade de France, em vaig veure obligada a reequilibrar una mica la balança.)

—És magnífic.

—Per què?

—No, vull dir que és pintoresc. És novel·lesc.

Ah, sí?, vaig pensar. Traginar caixes amunt i avall, etiquetar, aixecar, apilar sacs de pinso quasi tan feixucs com tu, suportar la clientela, els criadors estúpids que sempre en saben més que ningú, els ensinistradors de gossos que et toquen el que no sona amb les tarifes, les iaiones que et donen la tabarra amb les seves històries de velles gates abandonades i els que et tornen el hàster mort del fill i te'n demanen un altre a canvi sospirant enfadats com si no fos la talla adequada. Tenir enganxades amb l'encarregat, descobrir com et canvien els horaris de feina per culpa dels llepaculs, lluitar per tenir dret a un descans, alimentar tota la tropa, verificar els abeuradors, separar els dominants, angoixar-te pels moribunds, despatxar els morts i

canviar més de setanta sorrals per dia, era realment pintodallonses això?

Segurament sí, ja que em va fer mil milions de preguntes.

Quines eren les mascotes exòtiques de moda, i si era veritat que la gent criava pitons i cobres als seus pisos de ciutat, i si als gossos els anaven bé les lllaminadures de menta perquè el labrador del seu avi feia molta pudor (després ja no deia el meu avi quan en parlava, deia el meu «iaiet», molt fill de papà, que entranyable), i si m'agradaven les rates, i si era veritat que la pel·lícula *Ratatouille* havia creat una ratomania, i si m'havia mossegat mai algun animal, i si estava vacunada contra la ràbia, i si ja havia tingut una serp, i quines races es venien millor i...

I què passava amb els animals que no es venien?

Què passava amb els cadells que es feien massa grans?

Els pelàvem?

I els ratolins? Els donàvem als laboratoris quan en teníem massa?

I després, que si era veritat que la gent llançava les tortugues pel vàter, que els punks tractaven els seus gossos com les iaiones, que als conills no els agradaven els plançons de cànnabis, que uns cocodrils es passejaven pel claugueram de París i... i...

I a mi em rodava el cap. Però en el bon sentit. No és que estigués marejada, al·lucinava.

Com si anés torrada.

I com que m'encanta el que faig, la veritat és que no em va fer res tornar-me a posar la bata de la feina. Encara que fos en un pis de pijos i hores després d'haver plegat.